

ΘΕΜΑ 24^ο
(ΞΕΝΟΦΩΝ, Ελληνικά, VI,ν, 45-48)

- ἐγὼ δέ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρόσθεν μὲν ἀκούων ἐξήλουν τήνδε τὴν πόλιν ὅτι πάντας καὶ τοὺς ἀδικουμένους καὶ τοὺς φοβουμένους ἐνθάδε καταφεύγοντας ἐπικουρίας ἤκουον τυγχάνειν· νῦν δ' οὐκέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρὼν ὁρῶ Λακεδαιμονίους τε τοὺς ὀνομαστοτάτους καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πιστοτάτους φίλους αὐτῶν πρὸς ὑμᾶς τε
- 5 ἤκοντας καὶ δεομένους αὐτῶν ἐπικουρῆσαι. ὁρῶ δὲ καὶ Θηβαίους, οἳ τότε οὐκ ἔπεισαν Λακεδαιμονίους ἐξανδραποδίσασθαι ὑμᾶς, νῦν δεομένους ὑμῶν [μὴ] περιδεῖν ἀπολομένους τοὺς σώσαντας ὑμᾶς. τῶν μὲν οὖν ὑμετέρων προγόνων καλὸν λέγεται, ὅτε τοὺς Ἀργείων τελευτήσαντας ἐπὶ τῇ Καδμεΐᾳ οὐκ εἴασαν ἀτάφους γενέσθαι· ὑμῖν δὲ πολὺ κάλλιον ἂν γένοιτο, εἰ τοὺς ἔτι ζῶντας Λακεδαιμονίων μήτε ὑβρισθῆναι μήτε
- 10 ἀπολέσθαι ἐάσαιτε. καλοῦ γε μὴν κἀκείνου ὄντος, ὅτε σχόντες τὴν Εὐρυσθέως ὕβριν διεσώσατε τοὺς Ἡρακλέους παῖδας, πῶς οὐ καὶ ἐκείνου τόδε κάλλιον, εἰ μὴ μόνον τοὺς ἀρχηγέτας, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν πόλιν περισώσαιτε; πάντων δὲ κάλλιστον, εἰ ψήφῳ ἀκινδύνῳ σωσάντων ὑμᾶς τότε τῶν Λακεδαιμονίων, νῦν ὑμεῖς σὺν ὅπλοις τε καὶ διὰ κινδύνων ἐπικουρήσετε αὐτοῖς. ὁπότε δὲ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα οἱ συναγορεύοντες
- 15 βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἣ που ὑμῖν γε τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι γενναῖα ἂν ταῦτα φανείη, εἰ πολλάκις καὶ φίλοι καὶ πολέμιοι γενόμενοι Λακεδαιμονίοις μὴ ὦν ἐβλάβητε μᾶλλον ἢ ὦν εὖ ἐπάθετε μνησθείητε καὶ χάριν ἀποδοίητε αὐτοῖς μὴ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάσης τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἄνδρες ἀγαθοὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐγένοντο.

ΣΧΟΛΙΑ

- 1 **ἀκούων:** συνημμ. μτχ., επιρρ., χρονική, 'ὅταν με πληροφορούσαν'. **ὅτι...ἤκουον:** ειδική πρόταση που ἐδῶ λειτουργεῖ ὡς αιτιολογική – ουσιαστική. Ἡ κλασσικὴ επιρρηματικὴ – αιτιολογικὴ πρόταση με τὸν 'ἐπεὶ – ἐπειδὴ' αιτιολογεῖ μιὰ κατὰστασις ἢ φαινόμενο, ἐνῶ ἡ ουσιαστικὴ – αιτιολογικὴ ἐπεξηγεῖ, 'ζήλευα αὐτήν ἐδῶ τὴν πόλιν γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι...ἀκουγα...'.
2 **τοὺς ἀδικουμένους καὶ τοὺς φοβουμένους:** δυο ἐναρθρες μτχ. ὡς ουσιαστικά, ὑποκείμενα στὸ ἀπαρέμφατο 'τυγχάνειν'. **καταφεύγοντας:** συνημμ. μτχ., επιρρ., τροπική. **ἐπικουρίας:** συντάσσεται με τὸ 'τυγχάνειν' ὡς αντικείμενο.
3 **ἀκούω:** ὅταν τὸ ρ. εἶναι χωρὶς αντικείμενο, ἔχει τὴν ν.ε. σημασίαν τοῦ 'πληροφοροῦμαι'. **παρὼν:** συνημμ. επιρρ. μτχ., τροπική.

- 4 **Λακεδαιμονίους:** αντικ. στο ρ. **τοὺς ὀνομαστοτάτους:** ἐναρθρη μτχ., παράθεση στο ‘Λακεδαιμονίους’. **μετ’ αὐτῶν:** εμπρόθετος της συνοδείας. Μη γίνει σύγχυση με το ‘μετά+αίτιατική’ που σημαίνει διαδοχή ‘ὕστερα – κατόπιν’. **τοὺς...φίλους:** αντικ. στο ‘ὄρῳ’ ὅπως και το ‘Λακεδαιμονίους’. Συνδέονται μεταξύ τους με τον ‘καί’. Το ενδιαμέσο επίθετο είναι επιθετικός προσδιορισμός.
- 5 **ἦκοντας καὶ δεομένους:** δύο ἀναρθρες μτχ. συνημμ. στα αντικείμενα του ‘ὄρῳ’, (γι’ αυτό είναι και σε αιτιατική πληθυντικού αρσενικού γένους), κατηγορηματικές (ή αλλιώς, κατηγορούμενα των δυο αντικειμένων). **ὕμῶν ἐπικουρήσαι:** το ἀπαρέμφατο συντάσσεται με την μτχ. ‘δεομένους < δέομαι + γενική πράγματος = ἔχω ἀνάγκη κάτι, χρειάζομαι κάτι, μου λείπει κάτι’, δέομαι + γενική προσώπου + αιτιατική πράγματος ή ἀπαρέμφατο = παρακαλῶ – ικετεύω κάποιον για κάτι’, ‘...ὅτι παρακαλοῦν ἐσάς να τους βοηθήσετε’. Η αντων. είναι αντικείμενο στο ἀπαρέμφατο **Θηβαίους:** αντικ. στο ρ. **οἱ...ἔπεισαν:** ἀναφορική επιθετική πρόταση.
- 6 **Λακεδαιμονίους:** με δυο συντακτικού ρόλους, (i) αντικείμενο στο ρ., αλλά και (ii) υποκείμενο στο ἀπαρέμφατο που ακολουθεί. **ἔξανδραποδίσασθαι ὑμᾶς:** το ἀπαρέμφατο είναι αντικ. στο ρ. ενώ η αιτιατική είναι αντικ. στο ἀπαρέμφατο, ‘ἔξανδραποδίζω = μετατρέπω κάποιον σε δούλο - υποδουλώνω’. **δεομένους ὑμῶν:** ἀναρθρη μτχ. συνημμ. στο ‘ὄρῳ’ με υποκείμενό της το αντικείμενο του ‘ὄρῳ’, που είναι το ‘Θηβαίους’. Η αντωνυμία είναι αντικ. στην μτχ. **μὴ περιδεῖν:** αντικ. στην μτχ. ‘να μην ἀδιαφορήσετε’.
- 7 **ἀπολομένους τοὺς σώσαντας ὑμᾶς:** ὅλη αυτή η ἐκφραση εξαρτάται ἀπὸ το ἀπαρέμφατο ‘περιδεῖν’, διότι η σύνταξή του είναι η εξής: «περιορῶ τινά + μτχ. ομοιόπτωτη στο ‘τινά’ = ἀδιαφορῶ για κάποιον να ...ή δεν με νοιάζει κάποιος να...». Η ἐναρθρη μτχ. ‘τοὺς σώσαντας’ είναι το αντικείμενο του ‘περιδεῖν’, ενώ η ἀναρθρη μτχ. ‘ἀπολομένους’ είναι κατηγορηματική. Η αντωνυμία ‘ὕμᾶς’ αντικ. στην κατηγ. μτχ. **τῶν μὲν...προγόνων...λέγεται:** Τα ρρ. αισθήσεως συντάσσονται με ‘γενική’, η οποία δεν λειτουργεί ως αντικείμενο, αλλά δηλώνει την ‘προέλευση’ του αισθητηριακού μηνύματος. Μόνο αν πρέπει να δηλωθεῖ ‘τι αισθάνεται’ κάποιος, τότε δέχονται την αιτιατική ως αντικείμενο. Π.χ. το ρ. ‘ἀκούω’ ἔχει τρεις συντάξεις: (i) ‘ἀκούω τινός = πληροφοροῦμαι ἀπὸ κάποιον’, (ii) ‘ἀκούω τί = ἀκούω – πληροφοροῦμαι κάτι’, ὅπου ἐδῶ τώρα η αιτιατική λειτουργεῖ ως το κανονικό αντικείμενο, (iii) ‘ἀκούω τινός τί = πληροφοροῦμαι ἀπὸ κάποιον κάτι’. Την σύνταξη (i) ἔχει ἐδῶ και το ρ. ‘λέγω, -ομαι’, ‘λέγω τινός = μιλάω – δίνω πληροφορίες προερχόμενες ἀπὸ κάποιον’. Εδῶ η γενική ‘τῶν προγόνων’ δίνει το ‘ἀπὸ πού πηγάζει – προέρχεται η ομιλία’, ‘και ὑπάρχει η φημολογία – η διάδοση προερχόμενη ἀπὸ τους προγόνους’. Για το ἴδιο: ‘εἰπέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, Οδ.λ.174 δώσε μου πληροφορίες ἀπὸ τον πατέρα μου και τον γιό μου’, και ‘τοῦ τοξότου οὐ καλῶς ἔχει λέγειν, ὅτι...Πλ. Πολιτεία, 439b και δεν είναι σωστό να δίνουμε πληροφορίες ἀπὸ μεριάς του τοξότη, ὅτι...’ Συνήθως την γενική αυτή την μεταφράζουμε σαν να είναι της ‘ἀναφοράς’. **καλόν:** ενν. ‘τι’, ‘κάτι που είναι καλό’.
- 8 **ὅτε...οὐκ εἶσαν:** χρονική πρόταση. **τοὺς...τελευτήσαντας:** ἐναρθρη μτχ. ως υποκείμενο στο ἀπαρέμφατο ‘γενέσθαι’. Η ενδιαμέση γενική είναι διαιρετική. **ἀτάφους γενέσθαι:** το επίθ. είναι κατηγορούμενο και το ἀπαρέμφ. είναι αντικ. στο ρ. ‘ἔαω + ἀπαρέμφ. = επιτρέπω να...’. **ὕμῖν:** δοτική προσωπ.
- 9 **ἂν γένοιτο:** δυνητική ευκτική για το δυνατόν στο παρόν και μέλλον. στο ρ. **εἰ...ἔάσαίτε:** υποθετική πρόταση με ευκτική και με ἀπόδοση την προηγούμενη δυνητική ευκτική. Ευθύς υποθ. λόγος που εκφράζει την ‘ἀπλή σκέψη’. **τοὺς...ζῶντας:** ἐναρθρη μτχ. ως υποκείμενο στα ἀπαρέμφατα που ακολουθούν. **Λακεδαιμονίων:** γενική διαιρετική.
- 10 **καλοῦ γε μὴν κἀκείνου ὄντος:** γενική ἀπόλυτη, υποθετική μτχ. ‘κι αν είναι εκείνο το γεγονός καλό’. **ὅτε...διεσώσατε:** χρονική πρόταση. **σχόντες τὴν...ὕβριν:** ‘παρά το γεγονός ὅτι δεχθήκατε την ἀλαζονεία του Εὐρυσθέα’, η μτχ. είναι συνημμ., επιρρ., ἐναντιωματική, και το ουσιαστικό αντικείμενο.

- 11 πῶς οὐ...κάλλιον:** ενν. από λίγο πιο πάνω ‘ἂν γένοιτο’, γιατί είναι η ίδια ακριβώς διατύπωση λόγου με την πιο πάνω ‘πολὺ δὲ κάλλιον ἂν γένοιτο, 9’, ‘πῶς αὐτό ἐδῶ δὲν εἶναι δυνατόν να εἶναι καλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο;’. Ευθεία ερωτηματική πρόταση. **ἐκεῖνου:** γενική συγκριτική, β’ ὅρος συγκρίσεως **εἰ...περισώσασαιτε:** δυο υποθετικές προτάσεις με τον υποθ. σύνδεσμο και το ρ. να εννοούνται. **εἰ μὴ μόνον τοὺς ἀρχηγέτας:** η πρώτη υποθετική πρόταση με το ρ. ‘περισώσασαιτε’ να ενν. Η άρνηση ‘μὴ’ συντάσσεται με το ενν. ρ.
- 12 ἀλλὰ...περισώσασαιτε:** η δεύτερη υποθετική με τον υποθ. σύνδεσμο να ενν. Και οι δυο υποθέσεις εκφέρονται με Ευκτική και ως κοινή απόδοση έχουν την οριστική ‘κάλλιον <ἂν γένοιτο>’. Ο υποθετικός λόγος με τις δυο υποθέσεις και την κοινή απόδοση ανήκει στην κατηγορία της ‘απλῆς σκέψης’. **πάντων δὲ κάλλιον:** ενν. ‘ἐστί’. Η γενική ‘πάντων’ συγκριτική ἐστω κι αν εξαρτάται ἀπὸ υπερθετικού βαθμοῦ επίθετο ἀναρθρο, ενώ αν ἦταν: «πάντων δὲ τὸ κάλλιστόν ἂν γένοιτο τοῦτο» η γενική διαιρετική, γιατί το επίθετο εἶναι ἐναρθρο. **εἰ...ἐπικουρήσετε:** υποθετική πρόταση με απόδοση το ‘κάλλιστον <ἐστί>’, και δηλώνει το ‘πραγματικό’. **ψήφω:** δοτική του οργάνου ἢ μέσου στην μτχ. ‘σωσάντων’.
- 13 ἀκινδύνω:** επιθετικός προσδ. **σωσάντων...Λακεδαιμονίων:** γενική ἀπόλυτη, ἐναντιωματική μτχ. ‘ἐνῶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐσωσαν ἐσὰς τότε με ἓνα ψήφισμα το οποιό δὲν περιείχε κανένα κίνδυνο’.
- 14 ὁπότε...ἀγαλλόμεθα:** Ο σύνδεσμος ‘ὁπότε’ εἶναι χρονικός. Ὅμως αν με αὐτόν ξεκινά περίοδος λόγου, τότε χρειάζεται προσοχή στην ἐγκλιση, διότι: (i) αν εἶναι η ευκτική, τότε η πρόταση εἶναι χρονική και δηλώνει ἐπανάληψη στο παρελθόν, «καὶ ὁπότε θύοι, ἐκάλει, Ζεν. Ἀπομ. 2,9,4 οποτεδήποτε ἐκανε θυσίες, καλοῦσε κόσμος». Ενώ (ii) αν εἶναι οριστική Ενεστώτα, τότε το πιθανό να πρόκειται για αιτιολογία, ὅπως ἐδῶ. Το ἴδιο και στην ν.ε.: ‘ὅταν(αφού) ἓνα παιδί μπορεί να κάνει κάτι, πῶς γίνεται να μὴ μπορεί ἓνας ἐνήλικος;’, ὅπου η χρονικότητα του ‘ὅταν’ ἔχει μετατραπεί στην αιτιολογία ‘αφού’. Στο χωρίο του κειμένου: ‘ὅταν λοιπόν και ἐμεῖς δοξαζόμεστε, οἱ οποῖοι σας παροτρύνουμε να βοηθήσετε ἄνδρες γενναίους’, και η πρόταση που ακολουθεῖ δείχνει την ἀντίθεση. **οἱ συναγορεύοντες:** ἐναρθρη μτχ. ως παράθεση στο ‘ἡμεῖς’.
- 15 βοηθῆσαι ἀνδράσιν:** το ἀπαρέμφατο εἶναι αντικ. στην ἐναρθρη μτχ. και το επιθ. επιθετικός προσδιορ. **ἦ...ἂν...φανείη:** αὐτή εἶναι η πρόταση με την οποιάν ανταποκρίνεται η χρονική, ‘ὅταν λοιπόν και ἐμεῖς δοξαζόμεστε, οἱ οποῖοι σας παροτρύνουμε να βοηθήσετε ἄνδρες γενναίους, τότε ὄντως σε κάθε περίπτωση αὐτά θα ἀποδειχθῶν ως πράξεις γενναιότητας για σας, οἱ οποῖοι μπορείτε να βοηθήσετε ἐμπράκτως’. Η πιο απλά: ‘ὅταν ἐμεῖς που σας παροτρύνουμε να βοηθήσετε κερδίζουμε την δόξα, τότε εσεῖς που θα βοηθήσετε σκεφτεῖτε πόσα πολλὰ κερδίζετε’. **ἦ:** ‘ὄντως, πράγματι’, βεβαιωτικό μόριο που προτάσσεται στις προτάσεις. **που:** με τοπικό χαρακτήρα, ‘σε κάθε περίπτωση – γενικῶς’. **ὕμῖν:** δοτική προσωπική. **τοῖς...δυναμένοισ:** ἐναρθρη μτχ. ως παράθεση στο ‘ὕμῖν’. **γενναῖα:** κατηγορ.
- 16 ἂν...φανείη:** δυνητική ευκτική για το δυνατόν στο παρόν & μέλλον. **ταῦτα:** υποκ. με αττική σύνταξη. **εἰ...ὕπὲρ πάσης τῆς Ἑλλάδος:** για λόγους ἐμφασης ἔχει γίνει μία μετάθεση στην λογική σειρά των λέξεων, η οποιά σε πιο ἥπιο τόνο ἔχει ως ἐξῆς: «εἰ πολλὰκις καὶ φίλοι καὶ πολέμιοι γενόμενοι Λακεδαιμονίοις μὴ μνησθεῖντε ὧν ἐβλάβητε μᾶλλον ἢ ὧν εὖ ἐπάθετε, καὶ <εἰ> χάριν ἀποδοίητε αὐτοῖς μὴ ὕπὲρ ὕμῶν αὐτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὕπὲρ πάσης τῆς Ἑλλάδος». Εδῶ ἔχουμε δυο υποθετικές προτάσεις με διαφορετικά ρρ., ἀλλὰ με τον ἴδιο σύνδεσμο ἐννοούμενο στην δεύτερη υποθετική πρόταση. **εἰ...μὴ μνησθεῖντε:** αὐτή εἶναι η πρώτη υποθετική πρόταση με Ευκτική. **φίλοι καὶ πολέμιοι:** κατηγορούμενα. **γενόμενοι:** ἀναρθρη μτχ. ως επιθ. προσδ. στο ενν. ‘ἡμεῖς’. **Λακεδαιμονίοις:** συντάσσεται με τα ‘φίλοι ~ πολέμιοι’ ως δοτική της συνοδείας, ‘αν εσεῖς που γίνατε πολλές φορές και σύμμαχοι και ἐχθροὶ με τους Λακεδαιμόνιους, δὲν θυμηθεῖτε’. **ὧν ἐβλάβητε:** αναφορική επιθετική πρόταση, στην οποιάν ὑπάρχει ἑλξη του αναφορικού ‘ὧν’, διότι το ρ. ‘βλάπτομαι’ χρειάζεται μία αιτιατική ως σύστοιχο ἀντικείμενο: ‘βλά-

πτομαί τι = *υφίσταμαι μία βλάβη*, η οποία εδώ λείπει, διότι είναι ενσωματωμένη μέσα στην γενική ‘*ῶν*’, η οποία αν αναλυθεί, θα μας δώσει: «*εἰ μὴ μνησθείητε <τούτων ᾗ> ἐβλάβητε*», ‘*αν δεν θυμηθείτε αυτές τις ζημιές που υπέστητε*’. Η ενν. αντων. ‘*τούτων*’ υπάγεται συντακτικά στην λογική χρήση της ‘γενικής’ που είδαμε πιο πάνω (τῶν προγόνων, 7). Στην σύνταξη του ρ. ‘*ἀναμνησκομαί τινος τί = θυμάμαι κάτι ως προερχόμενο από κάποιον ή κάτι*’, η ‘γενική’ δείχνει τον χώρο προέλευσης στο ρ. ‘*ἀναμνησθείητε*’, ενώ η αιτιατική είναι το αντικείμενο. Συνεπώς η εννοούμενη γενική ‘*τούτων*’ δείχνει την προέλευση, ενώ η ενν. αιτιατική ‘*ᾗ*’ είναι το σύστοιχο αντικείμενο του ‘*ἐβλάβητε <βλάπτομαι – ἐβλαπτόμην, - βλα- φθήσομαι / βλαβήσομαι - ἐβλάφθην / ἐβλάβην*’. Η αντωνυμία ‘*ῶν*’ έτσι όπως είναι πριν την αποκατάστασή της εξυπηρετεί δυο συντακτικούς ρόλους, (i) καθιστά όλη την αναφορική επιθετική πρόταση ως αντικείμενο στο ρ. ‘*ἀναμνησθείητε*’ μετατρέποντας την αναφορική σε ουσιαστικό σε γενική πτώση, (ii) λειτουργεί συμβατικά ως αντικ. στο ρ. (Για την έλξη του αναφορικού και γενικά για τις αναφορικές προτ. δεσ [ΕΛΩ](#)).

- 17 **μᾶλλον ἤ:** εισάγεται σύγκριση, ‘*μη θυμηθείτε αυτά που υπέστητε περισσότερο, παρά αυτά...*’. **ῶν εὖ ἐπάθετε:** ‘*...παρά αυτά τα οποία δεχθήκατε ως ευεργετήματα*’. Ίδια αναφορική πρόταση με έλξη, ό.π. Η ανά- λυση: «*...μᾶλλον ἤ μνησθείητε <τούτων ᾗ> εὖ ἐπάθετε*». Η έκφραση ‘*εὖ πάσχω τι = δέχομαι μία ευερ- γεσία*’ με την αιτιατική να είναι σύστοιχο αντικείμενο στο ρ. **καὶ χάριν ἀποδοίητε:** η δεύτερη υποθετι- κή πρόταση με ενν. τον ‘*εἰ*’, ‘*χάριν ἀποδίδωμί τι = αποτίνω φόρο τιμῆς σε κάποιον – τιμῶ κάποιον*’
- 18 **ὅτι...ἐγένοντο:** ειδική πρόταση, που όμως εδώ λειτουργεί ως ουσιαστική – αιτιολογική, ‘*για το γεγονός ότι αυτοί έγιναν άνδρες γενναίοι*’. **ὑπὲρ αὐτῆς:** ενν. ‘*τῆς Ἑλλάδος*’.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Εγώ λοιπόν, Αθηναίοι πολίτες, όταν στο παρελθόν άκουγα, ζήλευα αυτήν εδώ την πόλη για το γεγονός ότι άκουγα πως όσοι αδικούνται και νοιώθουν φόβο, με το να καταφεύγουν εδώ τύχαινε να βρουν βοήθεια. Τώρα όμως δεν πληροφορούμαι πλέον, αλλά εγώ ο ίδιος με το να είμαι παρών βλέπω ότι οι Λακεδαιμόνιοι που είναι ιδιαίτέρως φημισμένοι, αλλά και μαζί μ’ αυτούς και οι πιο πιστοί σύμμαχοι εκείνων, έρχονται σε σας και σας παρακαλούν να τους βοηθήσετε. Βλέπω όμως ότι και οι Θηβαίοι, οι οποίοι τότε δεν έπεισαν τους Λακεδαιμόνιους να σας υποδου- λώσουν, τώρα παρακαλούν εσάς να μην αδιαφορήσετε να χαθούν εκείνοι που σας έσωσαν. Και είναι καλό αυτό που λέγεται από μεριάς των προγόνων σας, όταν δεν επέτρεψαν να γίνουν άταφοι εκείνοι από τους Αργείους που σκοτώθηκαν στην Θήβα. Και για σας είναι δυνατόν γίνει ακόμη πιο τιμητικό, αν εκείνους από τους Λακεδαιμόνι- ους που επεβίωσαν, δεν επιτρέψετε ούτε να εξευτελιστούν ούτε να χαθούν. Και αν εκείνο ήταν καλό, όταν αν και δεχθήκατε την αλαζονεία του Ευρυσθέα, διασώσατε τα παιδιά του Ηρακλή, πώς αυτό εδώ δεν είναι δυνατόν να γίνει ακόμη καλύτερο από εκείνο, αν όχι μόνο τους ηγέτες, αλλά και όλη την πόλη διασώσετε; Και το πιο τιμητικό συγκριτικά με όλα, αν ενώ τότε οι Λακεδαιμόνιοι σας έσωσαν με ένα ψήφισμα που δεν περιείχε κανένα κίνδυνο, τώρα εσείς με τα όπλα αλλά και με επικινδυνότητα τους δώσετε βοήθεια. Αφού λοιπόν δοξαζόμαστε και εμείς που σας παροτρύνουμε να βοηθήσετε άνδρες γενναίους, πράγματι σε κάθε περίπτωση και για σας οι οποίοι μπορείτε να βοηθήσετε εμπράκτως, αυτά τα πράγματα είναι δυνατόν να αποδειχθούν γενναία, αν εσείς που γίνατε στο πα- ρελθόν πολλές φορές και σύμμαχοι και εχθροί με τους Λακεδαιμόνιους, δεν θυμηθείτε τώρα περισσότερο αυτά τα οποία υπέστητε ως βλάβες, παρά αυτά τα οποία δεχθήκατε ως ευεργεσίες, και αν αποτίσετε φόρο τιμῆς σ’ αυτούς όχι μόνο για χάρη του δικού σας συμφέροντος, αλλά και για το συμφέρον όλης της Ελλάδος, για το γεγονός ότι αυτοί έγιναν κάποτε άνδρες γενναίοι για χάρη της Ελλάδος.